

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemanj velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejemanj velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld.
V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravnništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petiti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 157.

V Ljubljani, v sredo 13. julija 1892.

Letnik XX.

Prvi slov. kat. shod.

Zanimanje za katol. shod v Ljubljani je vseobčno med Slovenci. Slovenski politični časniki so razven „Naroda“, „Rodoljuba“ in „Edinosti“ vsi objavili vabilo na shod ter glede na svoje razmere privedali vabilu razne želje in pojasnila. A tudi „Narod“, „Rodoljub“ in „Edinost“ se s svojega stališča obširno pečajo s pripravami za katoliški shod.

Nas to občno zanimanje zelo veseli, ker nam spričuje, da Slovenci sploh vsi priznavajo važnost katoliškega shoda. Želeli bi le, da bi bili nazori listov glede katol. shoda popolnoma jasni.

Katoliški shodi v sedanjih časih so izraz katoliškega mišljenja in prepričanja, kakor naj se kaže v zasebnem in javnem življenju. To je namen katoliškemu shodu, to je tudi namen I. slov. katol. shodu v Ljubljani. S tega stališča treba motriti katoliške shode, da se od njih zahteva to, kar se zahtevati more in sme. — Mi moramo zopet poudarjati nasproti „Edinosti“, da katoliški shodi niso nikjer v pravem pomenu besede politični, in da v tem smislu političen tudi slovenski katoliški shod ne bo. Pač se bodo razpravljala razna dnevna vprašanja, a razpravljala se bodo s katoliškega stališča, in na tem stališču stoječ katoliški shod razpravlja razna vprašanja, med njimi tudi narodno vprašanje.

Katoliška cerkev skupna mati vseh narodov z isto ljubeznijo objema vse svoje vernike in ne dela nobenega razločka med narodom in narodom. Po njenih zakonih ni dovoljeno zatirati slabijih, manj številnih narodov. Cerkev katoliška ne sme trpeti — rekel je nedavno škof dr. Bauer deputaciji čeških družtev, ki so se mu poklonile v Brnu ter izrazile zahvalo za njegovo apostolsko besedo v Ivančicah — da bi se kateremu-koli narodu godile krivice, ker je to proti zakonu božjemu.

In uprav radi tega bodo tudi na slovenskem katoliškem shodu imeli Slovenci priliko potožiti, kako nam brezverski liberalizem Nemcev in Italijanov dela krivice v narodnem oziru, imeli bomo priliko, razgovarjati se o sredstvih, kako se moremo z zakonitimi sredstvi postaviti v bran temu nasilstvu. To krutost čutijo vzlasti Slovenci ob naših jezikovnih mejah.

In v tem smislu nam je umevati dostavek, ki ga je dostavil vrli celovski „Mir“ vabilu glavnega odbora na katoliški shod. Ta dostavek se glasi:

Krepkemu vabilu dodamo pristrano željo, naj bi se tudi koroški Slovenci katoliškega shoda udeležili v obilnem številu. Ob enem pa naznanjamo, da se je v ta namen pretekli mesec zbralo v Celovcu več slovenskih rodoljubov duhovskega in posvetnega stanu, ki so vestno pretresovali od osnovalnega odbora v Ljubljani poslano resolucije.

Pri posvetovanju so se razpravljale poglobitve in temeljne skupne potrebe in zahteve slovenskega naroda. V dosego toliko zaželeni edinosti in slogi se je poudarjalo, da bi se katoliški shod poprijel zlatega ravnila: „In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas!“ (v potrebnih rečeh složnost, v dvomljivih prostost, v vseh pa ljubezen). V tem smislu so se popravljale resolucije in se priporočale slavnemu odboru v blagohotno porabo.

Pri tej razpravi se je tudi omenjalo, da imajo načrtane resolucije preveč mednarodno in premalo slovensko lice. O narodnih naših težnjah, katerih imamo v izobilju, se le malokje in memogredé kaj omenja.

Tudi se je naglašalo, da so resolucije več ali manj posnete po resolucijah že minulih nemških katoliških shodov, katere pa ne morejo nam služiti za podlago, kajti razmerje med nami in Nemci je vse drugačno; poslednjim ni več treba boriti se za

obstaneke svojega naroda, njim je že sedaj vse zagotovljeno.

Kaj pa mi Slovenci? Na nas se če dalje bolj pritiska. Nočejo se nam pripoznati ni najmanjše pravice. Posebno Slovenci ob mejah se moramo boriti z vso svojo odločnostjo za vsako pčd zemlje in za vsako drobtinico; dejanske ravnopravnosti nam nočejo pripoznati, če tudi plačujemo tako dobro davek v denarjih in krvi, kakor Nemci in drugi narodi v Avstriji.

Da bi se na slovenskem katoliškem shodu o naših narodnih težnjah ne smelo razpravljati, s tem bi se mi nikakor strinjati ne mogli, in koroški Slovenci, prisiljeni po svojem neznosnem stanju, bomo prvi, ki hočemo pri tej priliki povzdigniti glas za skupne koristi naroda slovenskega, kajti vsak narod ima svoje potrebe — pa tudi pravico do obstanka.

Skušnje nas pa učijo, da se s popustljivostjo ničesar ne dá doseči, zato je treba odločno in neustrašeno vsikdar in povsod, kjer se zbirajo Slovenci, tirjati, da se ustreže vendar enkrat tudi že našemu ubogemu in teptanemu narodu slovenskemu. Učimo se odločnosti od naših nasprotnikov in posnemajmo jih v njihovi predrznosti!

Toliko omeniti smo si šteli v dolžnost. Slavni osnovalni odbor prvega slovenskega katoliškega shoda se bo gotovo tudi v tem smislu oziral na naše želje in potrebe v skupni blagor vseh Slovencev — trpinov.

Tem besedam dostavimo le željo, naj koroških Slovencev lokalni odbor za prvi slovenski katoliški shod na mnoga pisma odgovori tudi glavnemu pripravljalnemu odboru v Ljubljani ter dopošlje svoje misli in sklepe glede resolucij.

Poudarjamo pa z „Mirom“ tudi mi, da mora biti katoliškemu shodu kakor Slovincem sploh zlato vodilo beseda sv. Avguština: „In necessariis unitas, in dubiis libertas, in omnibus caritas!“

LISTEK

Za atetom.

Prevél Filler.

Bil je otožen, oblačen dan, sobota pred letošnjimi binkoštimi. Nebo je bilo prevlečeno s sivimi oblaki; povsod tišina brez najmanjše sape, — tak dan se še solnce ne prikaže.

Bilo je šest ura zjutraj.

Sprehajal sem se na vinohradskem kolodvoru, čakajoč na vlak, ki naj bi me peljal na Smihov in odtod čez Berovn v Příbram.

Prisel sem malo prezgodaj. Vlak je imel priti še le čez pol ure. Med tem sem opazoval oblačke dima, ki so se leno, zaspano valili iz bližnjega tunela, in plazili po vrtilih in njivah, — nezmotljivo znamenje, da kmalu dež pride. Opazoval sem trume delavcev, ki so šli iz bližnjih vasi v Prago. Slednjič so se oglašili zvončki na strehi kolodvorskega poslopja in železnični čuvaji so začeli prostor delati prihajajočemu vlaku. Za menoj v čakalnici so vrata zaškripala. Ozmrem se. Mlado, zalo, okoli šestnajst let staro dekle v črni obleki, s črno ruto na glavi, v eni roki usnjata torbica, v drugi veliki venec belih rož, njene plave oči so se obrnile proti tunelu in potlej ná-me.

„Prosim, gospod, ali pride zdaj vlak, ki gre v Příbram?“

„Da. Greste tudi v Příbram?“

„Za atetom — — —“

„Na pogreb?“

„Da. — In vi?“

„Jaz? — na božjo pot, — na pogreb, — kakor hočete.“

„Ali je morda tudi kdo iz vaše rodovine končal v rudniku?“

„Ne.“

„In se peljate na pogreb?“

„Tistih nesrečnih rudokopov.“

„Ali ste jih poznali?“

„Nisem jih, pa danes jih pozná celi svet.“

Dekle je nagnilo glavo in se obrnilo, da vduši solze, ki so se jej utrinile iz očí. V tem je vlak prisopihal in nas naprej peljal na Smihov.

Tukaj je stal že pripravljen poseben vlak za příbramske romarje, grozovito dolg vlak, in na čelu ste sikali dve ogromni lokomotivi. In ljudij v vozovih je bilo vse polno, na peronu in v čakalnicah še cele trume ljudij. Dvojna procesija romarjev, — ena iz Zomberka, druga od Chrudima, — ti romarji so šli na Sveto Goro pri Příbramu. Drugi so romali na Březovo Goro k usodnemu rudniku, groznemu grobu čez tristo rudokopov. Med njimi so bili navadni radovedneži, fotografi, rudokopi iz Kladna s

črnimi trakovi na ramah, in sorodniki nesrečnih rudokopov. Vstopil sem v voz, ki je bil skoro popolnoma napolnjen.

Sam neznan obraz.

Pogledam ven na peron.

Tukaj med množico teka sčmertja tisto revno dekle z vencem belih rož, ki se pelje za atetom. Beži k sprednjim vozovom, vpraša, če je kaj prostora, pošiljajo jo k zadnjim vozovom. Hití tja, zopet jo pošiljajo nazaj. Zvoni že drugič, — dekle prosi, noben je ne posluša, noben se ne zmeni zánjo. Odprém vrata, skotim iz voza, prerinem se do nje in vzamem venec iz njene roke.

„Hitro pojdite, v našem vozu je še prostora za vas!“

Dekle je vstopilo na stopnjice, pa usenkrat se je ustavilo. „Prosim, jaz imam listek za tretji razred.“

„Le vstopite! V današnjem drenju vam mora železnica prizanesti, in ako ne, bomo mi za vas plačali.“

„Gospóda,“ — predstavljam sopotnikom dekle, — „ta dekleč se pelja na Březovo Gore — za atetom. Črna obleka in venec na grob pové nam vse drugo.“

„Za atetom!“ oglasilo se je iz ust vseh in očí vseh so se obrnile na dekle. Prej smo sedeli vsi v

Državni zbor.

Z Dunaja, 12. julija.

Spinčičeva zadeva.

Imunitetni odsek je v seji dne 12. t. m. vzel v pretres Spinčičevo stvar. Seja samo pol ure pred zbornično sejo je bila prekratka, da bi bilo mogoče stvar rešiti. Kakor je bilo videti, so vse stranke za to, da se odsek in pozneje zbornica ne pečata edino le s Spinčičevim slučajem, ampak da ukrene tudi potrebno, da bodo poslanci vsake vrste varni tudi pred policijskim in disciplinarnim pregonom. Poslanec dr. Ferjančič je označil svoje stališče na naslednji način. Državno sodišče odklonivši meritorno rzsodbo držalo se je le besed temeljnega zakona o imuniteti, nikakor se pa ni oziralo na duh zakona. Temeljni zakon prepoveduje pregon poslanca zaradi kaznivih dejanj in sodnim potom. Naravno in logično je, da zakon noče, da bi se poslanec preganjal zaradi dejanj, ki še kazniva niso, in preganjal na drugi način, kakor sodnim potom. Če zakon čuva nedotakljivost poslančevega celo nasproti kaznivim dejanjem in proti najostrejšemu postopanju to je sodnemu, ga temveč čuva proti preganjanju zaradi manj hudih dejanj in proti vsakemu milejšemu postopanju, kakoršno je politično (policijsko) ali disciplinarno.

Rzsodba državnega sodišča otežuje stališče zbornice in morda bi utegnili tudi tu težko biti izreči, da se je imuniteta kršila. Gotovo pa se je kršila prostost poslanca v političnem delovanju in še posebno prostost volilcev v prostem izbiranju svojih poslancev. Poslanec mora vsaj toliko pravice imeti sodelovati pri volitvah, kakor vsak volilec. Oba seveda ne smeta prestopiti postavnih mej. O Spinčiču se pa tudi ne trdi, da je postavne meje prekoračil. Na drugi strani se pa ne sme kršiti volilcem pravica, da si prosto izberejo svojega poslanca izmed sodržavljanov, ki stoje v državnem poslu. To bi se pa zgodilo, če bi volilci videli, da mož, katerega si hočejo izbrati, ni tako svoboden v svojem postopanju, kakor so drugi. Kršile so se torej ustavne pravice poslanca in volilcev in to mora zbornica izreči ter potrebne posledice za prizadetega poslanca izvajati. Pa tudi „de lege ferenda“ je storiti potrebne korake. Zbornica z več in manj opravičenimi poslanci je nezmisel. Nič manj kakor 61 članov vseh strank ima zbornica, kateri stoje v kakem državnem poslu. Ali naj se zbornica preustroji in naj se državnim služabnikom odvzame pasivna volilna pravica, — če se pa to noče ali ne more storiti, naj se taki poslanci z istim varstvom obdajo, kakoršno živajo drugi. — Raztegniti ali marveč interpretirati bode treba imuniteto tako, da varuje poslanca proti vsakršnemu torej tudi disciplinarnemu pregonu brez dovoljenja zbornice.

Ali so mari advokatje, notarji, duhovniki in celo zdravniki varni? Vsi imajo nad seboj disciplinarne urade in proti vsem je mogoče posebno v politično razburkanih časih in iz politične mrznje postopati in jih zadeti v njihovi eksistenci. Na-

tančnih določb o imuniteti je torej treba, če hočemo, da se prosta beseda ne zatré tudi v ustih ljudskega zastopnika.

Tem nazorom prikladno izrekla sta se tudi poslanec dr. Lang in dr. Weeber ter se bode razprava nadaljevala v petek.

Valutna razprava.

V začetku današnje seje odgovarjali so ministri na razne interpelacije, med drugimi odgovarjal je minister Schönborn na Ebenhochovo vprašanje zaradi govora državnega pravdnika v Dunajskem Novem Mestu o načinu, kako se krščanski nauk poučuje v šolah. Minister je rekel, da bi gotovo ne bilo prav, če bi bil državni pravdnik tako govoril, kakor so poročali listi, ali preiskava je pokazala, da ni tako govoril in da so listi jako zasukali njegov govor.

Gledé odgovora zaradi konfiskacije lista „Favoritner Bezirksbote“ predlagal je Hauck, da naj se prične razgovor o njem, pa ta predlog ni obveljal.

Prestopivši k razpravi o valuti naznanjal je podpredsednik baron Chlumsky, da pride danes in tudi naslednje dni vsak dan po šest govornikov na vrsto, ker se sicer ne vé, kdaj bi mogli končati valutno razpravo. Tudi je povedal, da se je vrsta govornikov premenila in da govoré protigovorniki v naslednji vrsti: Kramář, Fuss, Gross, Jax in Lueger, zagovorniki pa: Jaques, Šuklje, Steinwender, Plener, Foregger in Sylva-Tarouca. Govorili so doslej, ko to sklepam: Kramář, Jaques, Fuss, Šuklje in Gross. Šuklje porabil je to priliko, da je levičarjem prav dobro dal pod nos zaradi krika, ki so ga povzdignili povodom imenovanja Abramovega. Govor njegov Vam pošljem jutri po stenografičnem zapisniku.

Politični pregled.

V Ljubljani, 13. julija.

Notranje dežele.

Nemška dijaška društva. Našim čitateljem je že znano, da je vlada razpustila 16 dijaških društev na Dunaju. Ta društva so vsa nemška. Razpustili so jih zaradi udeležbe pri Bismarkovih demonstracijah in pa pri shodu, katerega je bil priredil Schönerer. Pri tem shodu se je pa tako govorilo, kakor bi ne bili v Avstriji, ampak v Prusiji. Po tem shodu je bil komers, kjer je cela vrsta dijakov proslavljala Schönererja, njegove čisto nemške nazore in kazalo svoje hrepenjenje po zedinjenju vseh Nemcev. Mi le odobravamo, da je vlada nemški irredenti malo na prste stopila. Le predolgo je mirno gledala delovanje teh društev.

Moravsko. „Moravska Orlice“ pozivlja poslanca dr. Tučka, da se odpove deželnemu poslanstvu. On je voljen na priporočilo staročeske stranke, sedaj se je pa postavil na čelo moravskemu mladočeskemu odboru. Seveda ni pričakovati, da bi dr. Tuček zares odložil svoj mandat.

Štejtja. Tudi v tej deželi se kaže velik razpor mej liberalci in nemškimi nacionalci. V Opavi imajo v mestnem zboru nemški nacionalci večino. Posebno hud nasprotnik liberalne stranke je podžupan odvetnik Krommer. Ta mož je predsednik

opavskega „Nemškega društva“ in kot tak sklicuje po deželi shode, na katerih zabavlja proti liberalcem. pri tem ga pa jako pridno podpira bivši državni poslanec Türk. Razpor mej Nemci Slovanom gotovo ni v škodo.

Ogersko. Pogajanja se vrše z državnim tajnikom Belo pl. Lukacsem, da bi prevzel trgovinsko ministerstvo. Lukacs se je o tej stvari že posvetoval s svojim tastom, ki je predsednik najvišjemu računskemu dvoru. Po ogerskih zakonih pa ne sme načelnik najvišjega računišča biti v sorodu z nobenim ministrom. Lukacs torej ne more minister postati, če njegov tast pl. Gajzago ne odstopi od svojega sedanjega mesta. Poslednji se je baje že izjavil, da odstopi in potemtakem je kmalu pričakovati imenovanje novega trgovinskega ministra. Predsednik najvišjemu računišču bode pa baje državni tajnik v finančnem ministerstvu Lang. Predsednika najvišjemu računišču imenuje krona iz terne, katero skleneta obe zbornici v skupni seji.

Vnanje države.

Srbija. V Šabaču in Kragujevu je mej radikaleci se pokazal na shodih popoln razpor. Ta razpor se bode razširil tudi po vsej deželi. To vedó radikali vodje v Belemgradu in zahtevajo, da se skliče skupščina v izredno zasedanje, da voli regenta. Če bi se volitev odlašala, utegnil se bi razpor mej radikaleci že tako poostri, da bi se o volitvi sporazumeti ne mogli in bi regentstvo moralo zbornico razpustiti. Vsled razpora bi pa pri novih volitvah radikaleci utegnili ostati še v manjšini.

Nemčija. Nekateri listi hočejo vedeti, da se je cesar izjavil, da nobenega pristaša svobodomiselne stranke ne potrdi za berlinskega nadžupana. Svobodomiselna stranka se pa vendar načenja, da spravi svojega pristaša na nadžupanski stol, ker je lani cesar potrdil pristaša svobodomiselne stranke Baumbacha za nadžupana gdanskega. Seveda mej Gdanskim in Berlinom je razloček in cesar se bo gotovo bolj branil v Berlinu imeti nadžupana, ki je na sumu morda celó republikanskega mišljenja. Znanó je, da je Bismarck večkrat očital svobodomiselni stranki, da goji republikanska načela in ta stranka ni mogla popolnoma zavriniti teh Bismarkovih trditev.

Izvirni dopisi.

Iz Škofje Loke, 10. julija. Pogreb dr. Frana Škofic-a v soboto na večer je bil sijajen. Ljubljanski vlak je pripeljal mnogo gospóde, ki je želela pokojnemu našemu okrajnemu sodniku skazati zadnjo čast. Na postaji so komaj vsi dobili prostorov pri voznikih, nekateri so jo morali tudi peš mahati v mesto. Ob šestih se je zbrala velika množica zunanijh in domačih pred sodiščem, od koder se je zvrstil sprevod. „Narodna čitalnica“, „Bralno društvo“ in požarna bramba vdeležili so se korporativno. Pri zadnjem društvu je mnoge stranske pogrebce nemilo dirnola „nemška komanda“. Kedaj se bo vendar Slovenec spametoval, da na svoji zemlji hlapčuje drugim!

Sprevoda se je vdeležila vsa mestna duhovščina z oo. kapucini vred pred krsto pojoč cerkvene žalostinke. Ljubljanski pevci pa so pred hišo, v mestnožupni cerkvi in ob grobu peli ginljive žalnice. Za krsto šlo je nekaj sorodnikov, vsi gg. uradniki c. kr. okrajnega sodišča in c. kr. davkarije. Koj na

vozu, ne zmeneč se jeden za drugega, in tisto dekle nas je nekako seznanilo, spriaznilo.

Hipoma smo si povedali, kam vsak popotuje, — vsi na Brezove Gore, predstavili smo se medsebojno, in vsa pazljivost je bila obrnena na dekliča.

„Kako se je pisal vaš ata?“

Povedala je njegovo ime s slabim glasom. Ustnice so se jej tresle in oči so se zalile s solzami.

„To ime smo brali vsi v dnevnih novicah.“

„In kaj pa vaša mati?“

„Ta je dala življenje meni in še zraven je darovala tudi svoje življenje. Umrla je tri ure po mojem rojstvu.“

„In bratje? — sestre?“

„Bila sem prvi otrok svojih starišev in oče je je ostal vdovec, ni hotel mi dati mačehe. Pravil je: ženo lahko nadomesti druga žena, a matere nadomestiti ne more nobena. Sem zdaj popolnoma sama na svetu.“

Vlak je zažvižgal in kmalu smo leteli poleg Vltave mimo visokih skal naprej. Od zunaj je dež lil iz oblakov.

Žalosten dan, — žalostno romanje!

„V Prago torej ste se celó pripeljala, da bi kupila venec rož na krsto atetovo? . . .“

„Morala sem se peljati skozi Prago. Pripeljala sem se zjutraj ob petih iz Pardubic. Gospa mi je

plačala pot in ta venec sem kupila sinoči v Pardubicah. Hotela sem nekaj kupiti in poslati mojemu atetu za god ta-le mesec, ime mu je Anton, a ker je ponesrečil, nesem mu te-le rože!“

„Ste-li vi v službi?“

„Da, v Pardubicah. Bila sem domá pri očetu od mladosti; spominjam se, da mi je oče preskrbel varuhinjo, da bi ne bila sama domá, kadar je šel v rudnik na delo. Pozneje sem se naučila malo šivati in potlej me je vzela v službo neka uradnikova gospa v Příbramu. Imeli so majhno dekletce, s tem sem se igrala in hodila na sprehod. Gospod je bil lani v jeseni prestavljen v Pardubice, rekli so mi, naj grem ž njimi, in jaz sem šla. Ata je takrat privolil, a nerad, zeló, zeló nerad. Jokal se je, pripovedoval mi o rajni materi, o materi moje matere, — moja mati je dobra, stara mati stroga, in vedno je govoril, da se mu zdi, da se ne bodeva več videla. Hotela sem tedaj domá ostati, a tega tudi ni hotel razumeti. Mlado dekle brez nadzorstva — pri svojih gospodarjih bom baje bolj zavarovana, če tudi na tujem, kakor pri lastnem očetu, ki je celi dan v rudniku, in ko se vrne, je tako utrujen, da se brez jedi vleže in zaspi. In ako je bil v jami po noči, moral je spati po dnevu. Le pojdi, Anica, s tvojo gospódo na tuje, in piši mi večkrat. In obišči me vsaj jedenkrat na leto! Veselila sem se, da pridem na příbramsko božjo pot s kakimi romarji,

in da bom vse tako vrnala, da pridem na god sv. Antona. „Pridi prej, Anica, precej v majniku, — véš, kaj ti je tvoja stara mati prerokovala!“ In res, imela sem prej priti, zdaj ne bom videla ateta nikoli več! — Kletev moje stare matere se je uresničila na grozen način. . . .“

Kletev? — Poslušalci so se molčé spogledali in vseh oči so se uprle zopet na odkritosrčni obraz dekličev. Vsi so bili radovedni izvedeti, kaj je bilo pravo za pravo s kletvijo, a noben ni se upal vprašati sirote.

„Kje smo že? vprašala je, ko se je vlak ustavil.“

„V Berovnu. Zdaj pride Kralov Dvor, potlej Zdice. Tam moramo izstopiti, čakati pol ure in vstopiti v drugi vlak, ki zavije proti Příbramu.“

„Pa ne pridem pozno?“

„V Příbram?“

„Na pogreb!“

„Ne, draga moja, pogrebi so vedno, zjutraj in zvečer — danes se začne pokopavati trikrat, zjutraj ob sedmih, opoldne in zvečer ob šestih.“

„Samo da ni pokopan moj ata, predno tja pridem.“

„In tisto usodno prerokovanje?“ oglašil se je eden izmed sopotnikov.

„Da, — ata je večkrat pripovedoval, da je bila stara mati od materine strani jako stroga in slaba.

to c. kr. deželni sodnijski predsednik Fr. Kočevar iz Ljubljane in gg. svetniki Levičnik, Pleško in Vencajz. Deputacija družbe sv. Cirila in Metoda, kot glavnega dediča, zastopana po vodstvenem tajniku Antonu Zlogarju in družbinem nadzorniku Oroslavu Dolencu iz Ljubljane; deputacija društva „Pravnik“ po deželnem poslancu loškega mesta dr. I. Tavčarju, notarju Gogali, dr. Majaronu. Videti je bilo še mnogo gospodov pravniškega in učiteljskega stanu. Ob grobu stoječ poleg zastave čitalnične spregovoril še kratko slovo dr. Majaron povdarjajoč neupogljiv zlat značaj pokojnega sodnika in rodoljuba. Zapustili smo tiho mirodvor z žalnim spominom, da delavci na slovenskem prosvetnem polju tako hitro drug za drugim padajo, zdihnivši: Visoko nebo, prizanesi še živčim, dodeli plačilo i sladek pokoj preminolim!

Iz Slatine, 10. julija. (Šulvereinska šola.) Pred leti je bilo prav prijetno življenje v Slatini, ker Slovenci in Nemci so živeli v miru med seboj. Tudi sedaj še Slovenci živé v slogi s pravimi poštenimi Nemci, le narodni odpadniki zasejali so seme razpora, odkar so na krmilu. Kakor v narodnem, tako smo tudi v verskem oziru jako nazadovali, ker veselice in plesi se prirejajo celo o prepovedanih časih, občinske in krajnega šolskega sveta seje se vrše skoraj redno ob nedeljah in praznikih med službo božjo. Poleg tega pa občinske doklade vedno naraščajo, ker gospodarstvo ni v varčnih rokah.

Največ prepira pa imamo s „šulvereinsko“ šolo, katero nam hočejo vsiliti. Šolo so hoteli ustanoviti le iz sovraštva do gg. duhovnikov pri sv. Križu in do slovenskega jezika. Ne da bi bil kdo prosil, začeli so pred petimi leti zidati velikansko poslopje na jako neprimernem kraju, namreč na griču pri sv. Križu, kjer je po leti največja vročina, po zimi najhujši mraz vsled vetrov od vseh strani. Zaradi te šole nastal je večleten prepir, vložila se je pritožba za pritožbo.

Dne 6. marca 1891 pa je upravno sodišče razsodilo proti tej šoli. Ker torej narodni nasprotniki neso mogli zmagati pred sodiščem, skušali so z zvijačo ter obljubovali ljudem, da zastoj dobé šolo.

Dne 15. maja t. l. pa je bil največji dirindaj. Napovedana je bila občinska seja, povabili so kmete svetokriške nadžupnije; zbralo se je do 400 mož. Z Dunaja se je pripeljal podnačelnik nemškega „schulvereina“, dr. Wohlfahrt, iz Rogatec notar dr. Mraulag, dr. Hoisl, Miglič itd. Govoril je dr. Wohlfahrt, navduševal je kmete za nemško štirirazredno dekliško šolo, toda brez uspeha.

Najbolj pa je ljudi poparilo, ko je povedal, da „schulverein“ ne podari šole, temveč le prostore prepusti brezplačno. Na poslopju pa ima mariborska hranilnica vknjiženega 10 000 gld. posojila. Naj n. pr. hranilnica danes ali jutri zahteva svoj denar, kdo naj ga plača?

Sploh pa vprašamo: Kdo daje „schulvereinu“ pravico, da se vtika v naše šolske zadeve in nam vsiljuje za slovenske otroke nemško šolo? Le neka-

teri Slatinčanje in dva kmeta so bili zadovoljni z nemško šolo, vsi drugi pa so odgovarjali, da je tudi zastoj ne marajo.

Slatinčani so torej sramotno pogoreli s svojimi načrti. Ko je hotel tokačevski župan podpisati prošnjo za nemško šolo, prišli so ga njegovi odbor-niki in odpeljali, češ, ti ne bodeš podpisaval za nas. Da so bili nemški možici nevoljni, je umavno. Zmerjali so poštene kmete, posebno načelnik krajnega šolskega sveta, L. Miglič, ni mogel prikriti svoje jeze. Dunajski doktor pa sedaj lahko pové svojim tovarišem na Dunaju, da slovenski kmetje ne marajo „schulvereinske“ šole. Dr. Wohlfahrt je celo slatinskim „schulvereincem“ dal pod nos, ker so poročal, da je 800 šolskih otrok, pa jih še 500 ni. Prav se jim godí!

Dnevne novice.

V Ljubljani, 13. julija.

(Letošnji občni zbor) duhovnega podpornega društva v Ljubljani bode v četrtek dne 28. julija dopoldne ob 10. uri. Volil se bo nov odbor. Prav takrat, brž po zborovanju podpornega društva, bode tudi redni veliki zbor „K. a. t. o. l. tiskovnega društva“.

(Gospod Spinčič in slovenski poslanci.) Včerajšnji „Slov. Narod“ se grozno huduje zaradi naše notice v predzadnji številki, ko smo omenili, da se noben član jugoslovanske zveze ni oglasil za svojega tovariša in prijatelja. „Narod“ si to razlaga s tem, da so bili odsotni. Saj ravno to zdelo se nam je čudno, da g. Spinčiča najožji tovariši niso bili na Dunaju, ko se je vršila v državnem zboru načelno tako važna debata. Mi smo že v 92. številki našega lista z dne 23. aprila pisali obširneje o tej zadevi ter rekli mej drugim: „V političnem oziru je pa najvažnejša interpelacija poslanca dr. Gregorčiča zaradi odpuščenja prof. Spinčiča iz službe. . . . Nam se dozdeva, da se ta stvar tiče celó časti državnega zbora in bo ta torej moral ves svoj vpliv porabiti v to, da se odstavljeni profesor zopet nastavi. . . . Tukaj ne gre le za osebo Spinčičevo, temveč za važnejše stvari. Kateri uradnik, ki je tudi poslanec, si bode potem še upal, baviti se s politiko zunaj parlamenta, ko se splon ne bode moglo več določiti, v koliko je to politikovanje dovoljeno. Narodni in politični naši interesi pa zahtevajo večkrat, da naši poslanci politikujejo tudi zunaj parlamenta. . . . Naša želja je in ostane, da se nobenemu ljudskemu zastopniku ne krati potrebna svoboda.“ Isto je ponavljal naš dupajski poročevalec v št. 98 t. l. „Narodov“ sotrudnik nam torej v tem oziru ne more očitati nobene nelojalnosti proti osebi g. Spinčiča. Da pa se slovenski poslanci niso oglasili, to ni naša krivda, pač pa je „žalostna perfidija“ od „Narodovega“ sotrudnika, ki nam podtika sumničenje in „denunciacijo“. Pred kom in s čim smo hoteli ovaditi gosp. Spinčiča, odgovorite nam! Ali „Narodov“ sotrudnik sploh vé, kaj pomeni beseda „denunciacija“? Ali smo mi spravili na dan kak

degodek, ki bi mogel g. Spinčiča očrniti pred svetom, pred njegovimi višjimi? Ali neso listi obširno poročali o g. Spinčiča govoru v Zagrebu? Potemtakem so denuncirali „Obzor“, „Edinost“, „Narod“ sam in mnogi drugi listi. Če pa smo mi trdili, da sta gg. Spinčič in dr. Laginja hrvatska poslanca, to vendar ni denunciacija, ker se sama javno prištevata pristajem hrvatske stranke prava. Pridružila sta se tudi brzojavno sklepom shoda stranke prava na Reki. In stranka prava vendar ni zveza zarotnikov, da bi mogli, tudi ko bi hoteli, ovajati jo pred javnostjo. Njen program je znan že leta in leta, a ker se ravno ne moremo strinjati s tem programom, ne strinjamo se tudi ne z gg. Spinčičem in dr. Laginjo, ki zagovarjata ta program. Perfidijo, denunciacijo in druge pridevke pa z vso odločnostjo vržemo „Narodovemu“ sotrudniku nazaj v brk!

(Osebnosti.) Naš rojak g. dr. Avgust Mušič, privatni docent za grščino na zagrebškem vseučilišču, pojde po naročilu hrvatske vlade na Grško, in sicer najprvo v Atene, da tam prouči izgovarjanje novogrščine, potem pa v Trojo, kjer dr. Schliemann izkopuje starine. — Privatni docent na graški teniški visoki šoli g. dr. Kramer je po naročilu ministerstva šel na učno potovanje v Nemčijo in Švice.

(Volitev načelnika okrajnega cestnega odbora ljubljanske okolice) mesto nedavno umrlega gospoda Andreja Kneza vršila se je danes pod predsedstvom okr. glavarja g. ces. svetnika Mahkota. Izvoljen je bil enoglasno načelnikom bivši dosedanji podnačelnik g. Jakob Mathian, veleposestnik v Gorenji Šiški, mesto njega pa podnačelnikom gosp. Lovrencij Kavčič, veleposestnik in poštar v Medvodah.

(Toča.) S Studenca nad Krškimi se nam piše: Dne 11. t. m. zvečer pred osmo uro je toča v šestih vaseh studenske župnije naredila veliko škodo. Največ so trpeli vinogradi. Nevihta je prišla od severozahoda ter se ulekla proti Beli Krajini. — Iz Kovorja na Gorenjskem se nam poroča, da je v nedeljo dne 10. t. m. zvečer nastala silna nevihta. Kmalu se usuje dež s točo vred. V četrti ure je toča na polju naredila veliko škodo. Tudi pri svetem Križu in Trliču je bila toča. — Predvčeraj popoldne je bila huda nevihta s točo tudi na Vipavskem.

(Skušnja) gluhomemega dečka Antona Črneti, ki se je izgojeval v Zagrebu, se je vršila včeraj dopoldne v 1. mestni deški šoli v nazočnosti referenta v dež. odboru g. dr. Schaffer-ja, c. kr. šol. nadzornika g. A. Žumra in mnogih gg. učiteljev; izpraševal je učitelj za gluhome g. Albert Lampe. Skušnja je pokazala izreden učen vspeh gluhomemega učenca, posebno v veronauku, pisanju, računstvu, zgodovini itd. Izprašanec je dobil spričevalo z odliko.

(Iz Bele Krajine) se nam piše: Novomašnik zagrebške nadškofije, čast. g. Janjo Barle, bode imel novo sv. mašo dne 7. avgusta na svojem domu v Podzemlju. — Prevzvišenega gosp. knezoškofa so

Moja mati je bila bajé jako zala, — bila je jedina hči premožne meščanske rodovine. Bila je komaj šestnajst let stara in se je sprijaznila zoper voljo svojih starišev z mladim rudokopom iz Brezovih Gor. Stariši moje matere niso hoteli privoliti, da se vzameta, in ko je bil ves trud zastoj, je mati preklela svojo hčer: Vzemi si rudokopa, a dote in našega blagoslova ne dobiš. Vzemi si rudokopa, a še jedno leto ne boš se z njim veselila. Bodeš mati, a niti eden celi dan se ne boš veselila svojega otroka. Ko bo otrok imel toliko let, kolikor jih ti danes imaš, bo ravno tako sirota, ravno tako zapuščen, kakor tvoja stara mati. Vzemi rudokopa! Moja mati se je močila v šestnajstem letu. Čez enajst mesecev pozneje sem prišla na svet in moja mati je bila tri ure pozneje mrtva. Še eno leto ni bila z mojim stetom skupaj, in še eden dan ni bila moja mati. In zadnjega majnika letos mi je bilo šestnajsto leto—.

Vlak se je ustavil v Zdicah. Tukaj smo morali čakati, predno vlak pride, ki naj nas pelje naravnost v Pribram.

Iz oblakov je lil gost dež. Šli smo na peron pod streho in smo gledali, kje je naša mlada tovarišica, a nikjer po nji ne duha, ne sluha.

Sklenili smo, da pogostimo to mlado trpinko, da ji plačamo listek za drugi razred, nabrali smo tudi med seboj nekaj denarja, da ji ga podarimo v Pribramu, da kupi stetu lepšo krsto, in da ga

more pokopati v posebnem grobu, ako ni že pokopan s tovariši v skupni jami. Nismo je videli ne v Zdicah, ne v Pribramu. Morda se je spomnila, da se je preveč razodela s svojim trpljenjem in z žalostjo neznanim ljudem, morda se je nalašč pred nami skrila med množico romarjev.

Bilo nas je sedem. Iz vseh pokrajin Češke. Dva sta bila zdravnik med nami. Prišli smo iz jednega namena — pogledat grozo brezohorske nesreče. To dekle nas je seznanilo in zdaj smo popotovali povsod skupno. Samo to dekle nam je izginilo.

Popoldne smo stali na blatnem dvorišču Anenskega rudnika in za kordonom žandarjev in ognjegascsev smo opazovali med trumami molčečih rudokopov, kako so rudokopi iz globočine zemlje na površje spravljali mrtva trupla ponesrečenih tovarišev.

Sapa se nam je ustavljala, kri je mrzla postajala, noge so se tresle, mraz je telo prešinjal in oči so se nehoté v solzah topile. Grozni prizori, strašni trenotki v človeškem življenju. Vén so pripeljali mrliča, ljudje so se gnali za vozičkom, vprašali po imenu, ugibali — v takem stanu je težko poznati človeka! Gledali smo tudi, ko je množica odšla k jami. Krsto so hoteli že zabiti.

„Počakajte!“ slišalo se je za nami, „pogledam, ali ni to moj ata!“

Rudokopi so prenehali, mi smo se ozrli. . . . Bilo je tisto revno dekle, katerega smo iskali. Pa kako se je spremenilo! Lice blede, oči vdrté, ustnice plave — v roki je nesla venec belih rož, a polovica cvetov je bila iz njega odtrgana, ko se je naprej prerivala za vsakim vozičkom skozi množico rudokopov.

„Ne to ni moj ata!“

„Ali niste še našli ateta?“ prašam, in vstopili smo se krog nje.

Kakor blazna, kakor bi nas nikoli ne bila videla, je gledala zdaj na enega, zdaj na drugega.

„Imamo tu majhno darilo za vas!“ pravim.

Kakor bi bila gluha, prerinila se je memo nas do vrat in je zašepetala, kakor sama za-se: „Tukaj ne bom ateta dočakala, morda mi ga bodo iznesli iz vojškega rudnika!“ In zopet je izginila našim očem.

Pred dvema dnevoma srečal sem svojega znanca, ki je ravnokar prišel iz Brezovih Gor. Med drugim mi je pripovedoval, da je poseben prizor njegovo pazljivost na se obračal. Od rudnika do rudnika, od jame do jame teka sem ter tja mlado dekle v črni obleki in nosi s sabo velik, zvenel, raztrgan venec, ki je bil nekdanj iz rož, a iz rož je ostalo le rumeno perje in rudečkasto trnje.

Od jame do jame teka in vprašuje rudokope, kdaj bodo prinesli iz podzemeljskih krajev njenega ateta.

povsod kolikor mogoče slovesno in z vso udanostjo sprejemali. Prevzvišeni so si ogledali skoro vse cerkve, obiskali so tudi staro romarsko cerkev pri sv. Frančiška nad Planino, ki stoji skoro na najvišjem vrhuncu Gorjancev.

(Svarilo.) Poroča se nam, da je meseca maja iz Logatec odpeljalo se v Ameriko 5 mož, katere pa so te dni poslali nazaj.

(V orgljarški šoli) se zaključilo šolsko leto jutri dne 14. t. m. ob 9. uri zjutraj z javnim izpitom.

(Mestno osemrazredno dekljsko šolo) v Ljubljani je obiskovalo na koncu šolskega leta 368 učenk, katerih govori 233 le slovenski, 135 slovenski in nemški, 1 le nemški. Za višji razred je sposobnih 292, nesposobnih 70, neizprašanih 6. Poleg g. kateheta poučuje na tej šoli 8 gg. učiteljic.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda na Bledu) vabi k občenemu zboru, ki bo v nedeljo 17. t. m. ob 5. uri popoldne v gostilni g. Jak. Peternela na Bledu.

(Prvo ljubljansko bolniško - podporno in oskrbovalno društvo) ima občni zbor v nedeljo, dne 17. julija t. l., ob 10. uri dopoldne v veliki mestni dvorani. — Dnevni red: 1. Predavanje letnega poročila in sklep računa za leto 1891. 2. Predlog o prenehanju §§ 6., 10., 11., 16. in 17. pravil. 3. Volitev pregledovalcev računa. 4. Volitev ravnateljstva. 5. Nasveti udov.

Telegrami.

Dunaj, 12. julija. Nadvojvodinja Margareta Zofija, hči nadvojvode Karola Ludovika, se je zaročila z vojvodo Albrehtom Vrttembergskim.

Dunaj, 13. julija. Vsi časopisi se v simpatičnih člankih spominjajo zaroke nadvojvodinje Margarete - Sofije in povzdiguje srčne in duševne lastnosti ženine in nevestine in naglašajo, kako se avstrijski narodi toplo zanimajo za osodo cesarske hiše in poudarjajo njih zvestobo in udanost.

Dunaj, 13. aprila. Hauck je interpeloval vlado zaradi diferenčne igre pri trgovini na obroke na borzi za kmetijske pridelke. Potem se je nadaljevala budgetna debata.

Pariz, 12. julija. Pri današnjem ministerskem svetu je predsednik republike,

Carnot, podpisal dekret, kateri določa otvoritev svetovne razstave v Parizu dne 5. maja 1900.

Pariz, 13. julija. Uradni list objavlja imenovanje Burdeaus-a pomorskim ministrom.

Bonneville, 12. julija. Z Montblanca se je utrgal velik del ledenika ter zrušil del vasi Bionnay. V kopališču St. Gervais je usmrtenih 120 oseb.

Sallanches, 13. julija. Dosedaj je že znanih 140 žrtev katastrofe v Saint Gervais-u; pa jih je najbrž do 200.

Carigrad, 13. julija. Po poročilih iz Tiflisa je 7. in 8. t. m. na Kavkazu 207 oseb za kolero umrlo.

London, 13. julija. Poslednji izid volitev: 209 konservativcev, 36 unijonistov, 87 gladstonovcev, 8 parnellitov in 35 protiparnellitov.

Umrli so:

10. julija. Albert Rammo, posestnik, 82 let, Lončarska steza 10, marasmus. — Antonija Pavšek, magacinirja žena, 65 let, Dolge ulice 3, jetika. — Ivana Banove, delavčeva hči, 1½ meseca, Žabjak 2, katar v orehih.

11. julija. Marija Ahčin, trgovčeva vdova, 60 let, Florjanske ulice 17, jetika.

Tu je!

11. julija.

Pri **Matiču:** Tallmetz; Ratz, Witt, potovalca; Bass, Steinbeck, Clevon, trgovci, z Dunaja. — Koman, kurat; Pfeifer, dvorni svetnik; Truden, veletržec, s soprogo in hčerjo; Kramer, zasebnik, iz Trsta. — Jakner zasebnik, s soprogo, iz Černomlja. — Aufhauser, kontrolor, iz Budimpešte. — Müller, ravnatelj, z rodbino, iz Pulja. — Kastelic Prostoplav in Ana s Koroškega. — Kapun iz Konjice. — Koman, župnik, iz Sežane. — Baron Fuchs, stotnik konjice, iz Beljaka. — Fritsch Ana in Karol, zasebnik, iz Trsta.

Pri **Stoma:** Schwarz, dr. Stiasny, Deutsch, z Dunaja. — Binter, Zebocin, Cekini s soprogo, Alič, zasobniki, iz Trsta. — Benovič, trgovec, iz Siaka. — dr. Erhovnic, notar, s soprogo, iz Ribnice. — Leny, železniški uradnik, iz Plzna. — Antič iz Sele. — Palla, nadzornik, z rodbino, iz Prage. — Gruden, župnik, iz Turjaka. — Golob, župnik, iz Metlike.

Pri **Juznem kolodvoru:** Kriste, uradnik, iz Prage. — dr. Kraut iz Erfurta. — Kestka iz Mladeckova.

Pri **avstrijskem caru:** Schindler, Schmidt, Gillner, učitelji, iz Vratislave. — Stanic iz Trsta. — Margolius iz Celovca. — Majdič iz Cirknice.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrice na 24 ur
opazovanja	barometra v mm	topotomera po Celsiusu			
7. u. jut.	730.7	16.6	sl. sever	oblačno	12.0
12. u. pop.	728.8	26.2	sl. svzh.	jasno	dež
9. u. zveč.	727.5	22.0	sl. szap.	"	
Srednja temperatura 21.7°, za 2.7° nad normalom					

Zahvala.

Za mnogobrojno izkazano sočustvo, za darovane krasne vence in za obilno udeležbo pogreba gospoda

Alberta Ramma,
lekarničarja, hišnega in zemljišnega posestnika,

izrekamo cenjenim sorodnikom, prijateljem in znancem najtoplejšo zahvalo. B g p o v r n i !

V LJUBLJANI, dne 13. julija 1892.

324 1

Žalujoča rodbina.

Málinčev sirup.

Pripravlja se prav skrbno s parom iz najčistejših lepodisečih gorskih máline. Steklenica 1 kg. 65 kr., male steklenice po 35 kr. Na vago po 55 kr. kg. Razpošilja se tudi v pletenih steklenicah po 3½ kg. málinčnega sirupa poštno teže, po 10 kg., 20 kg. in 40 kg. Steklenica za poskušnjo zastoj in franko.

Gosp. lekarnarju
G. Piccoliju v Ljubljani.

Kemična preiskava je dokazala, da je Vaš málinčev sirup posebno izvrsten.

C kr. kemiško-fiziološka postaja za preskuševanje v Klosterneuburgu pri Dunaju.

Ravnatelj: prof. dr. L. Roesler.

Piccolijeva lekarna „Pri angelju“
v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vnanja naročila se proti povzetju svote točno izvršujejo. (265) 4

Naročila na

Vizitnice

priporoča

Katol. Tiskarna.

južno sadje, zelenjavo, morske ribe in rake, ribice mnogovrstnih barev za olepšavo

sprejema 321 6-2

Makso Lavrenčič, Corso Stadion št. 33 v Trstu.

Preselitev prodajalnice.

Prodajalnica

oljnatih barv, firnežev, lakov in kleja

A. HAUPTMANNA

je sedaj

na sv. Petra cesti hiš. št. 41

ob vogalu Reseljeve ceste

v lastni hiši.

Filijala:

321 2

Slonove ulice števil. 10-12.

Dunajska borza.

Dne 13. julija.

Papirna renta 5%, 16% davka	95 gld. 05 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	94 " 95 "
Zlata renta 4%, davka prosta	112 " 60 "
Papirna renta 5%, davka prosta	100 " 90 "
Akcije avstro-ogerske banke, 800 gld.	996 " — "
Kred tne akcije, 160 gld.	312 " — "
London, 10 funtov strl.	119 " 70 "
Napoleonador (20 fr.)	9 " 51 "
Cesarski cekini	5 " 69 "
Nemških mark 100	58 " 62 "

Izdajatelj: Dr. Ivan Janežič.

Dne 12. julija.

Ogerska zlatna renta 4%	110 gld. — kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 " 45 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	141 " — "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	151 " 75 "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	182 " 50 "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	96 " 25 "
Zastavna pisma	100 " 50 "
Kreditne srečke, 100 gld.	189 " 25 "
St. Genois srečke, 40 gld.	63 " — "

Odgovorni vrednik: Ignacij Žitnik.

Ljubljanske srečke, 20 gld.	22 gld. — kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	17 " 50 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	23 " 50 "
Salmove srečke, 40 gld.	64 " — "
Windischgraezove srečke, 20 gld.	— " — "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	150 " 25 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2790	— " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	97 " 25 "
Papirni rubelj	1 " 17 "
Laskih lir 100	45 " 85 "

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.